

en Inddeling af Forsikringen efter de forskellige Erhvervs Farlighed og inddelte saaledes, at Landbruget dannede en Klasse for sig, Søfart og Fiskeri en Klasse for sig og alle andre farlige Erhverv en Klasse for sig, som saa igen inddeltes i Underafdelinger efter Farligheden af de enkelte Erhverv. Med Hensyn til Landbruget havde man regnet saaledes i Kommissionen, at Udgiften ved Forsikring af alle de Arbejdere, der arbejde for andres Regning, vilde udgøre et Beløb af 130,000 Kr. om Aaret. Denne Byrde vil svare til en Byrde af 40 Dre pr. Td. Hartkorn aarlig. Efter at Landstinget har udtvidet Forsikringen til ogsaa at gælde for Arbejdere i Landbruget, der arbejde for egen Regning, foreligger der ingen Beregning af, hvad Udgiften i saa Fald vil blive. Det er muligt, at den vil stige, maaste endog saa til det dobbelte, men der vil sikkerlig ikke blive Spørgsmaal om, at Udgiften vil overstige 1 Kr. pr. Td. Hartkorn. Der er jo ganske vist en vis Uvilje mod overhovedet at bebyrde Hartkornet, og det har jo ogsaa sine store Ulemper at komme ind paa denne Vej. Men naar man skalde vælge mellem at fordele denne Byrde efter Hartkorn eller fordele den efter Arbejdslønnen, som Tilfældet er i de øvrige Erhvervsgræne, er der ingen Tvivl om, at man vil ramme mindre haardt nedad ved at fordele det efter Hartkorn end efter Arbejdslønn. Der er jo ingen Tvivl om, at den Husmand, der sidder med nogle faa Album eller maaste en Slæppe Hartkorn, vil komme til at betale aldeles forhindende, naar der fordeles efter Hartkorn, medens han, dersom han skalde betale efter Arbejdslønn, betale for sig selv og maaste for en Medhjælper, vilde komme ganske anderledes op. Derfor er der for mig ingen Tvivl om, at har man Valget mellem at fordele Byrderne efter Arbejdslønn eller efter Hartkorn, er det sidste absolut det mest demokratiske, dersom man ellers vil maale den demokratiske Karakter med den Maalestok, efter hvilken Regel Smaamanden kommer til at betale mindst eller mest. Ved denne Fremgangsmaade ville De altsaa se, at Landbruget vil saa sine Arbejdere forsikrede for en forbausende billig Pris. Husmændene vilde komme til at betale saadan noget som 10 Dre om Aaret og saa være betryggede mod alle indtræffende Ulykker. Dertil kommer jo dette, at vi ved at gaa denne Vej ville være fri for hele det store Maskineri, som der ellers skalde til. Enhver anden Regningsmaade vilde kræve en Vigningsberegning, et Maskineri, som vilde stige til aldeles urimelige Forhold i Sammenligning med den lille Opgave, som der nu her er

Tale om. Skovbruget faldt ind under Landbruget, gif i Hartkorn dermed. Det var naturligvis i og for sig en Ubillighed. Som vi saa af de Tal, der hidrøre fra Tyskland, har Landbruget kun 13 Dødsfald, medens Skovbruget har 200. Skovbruget burde altsaa bære en større Del af Byrden, men man har nøjedes med ikke at halvere Skovfjeldshartkornet, men lade det betale af fuld Tønne, og det er ogsaa det mindste, der skalde til. Det kunde maaste være, at der var Anledning til at forhøje Skovfjeldsbyrden noget, men det er saadanne Smaating, at det forekommer mig, at der er Anledning til en Gang imellem at se noget større paa en Opgave og være noget kulant i saa Henseende. Jeg skal straks vise, at Søfarten faar delvis lignende Punkter at beklage sig over. For Søfarten er Udgiften beregnet efter Drægtigheden, efter Tonnage. Der er her til Lands, iberegnet Fiskefartøier, ca. 350,000 Tons. Der mangler ganske vist en absolut paalidelig Opgave om, hvor stort et Antal Dødsfald eller Invaliditetstilfælde der falder paa Søfarten. Den Gang Kommissionen arbejdede, havde den Oplysninger, der tydede paa, at Antallet vilde blive saadan noget som $\frac{1}{8}$ Hundrede, altsaa 66 Tilfælde. Der er — skal jeg sige til — i disse Dage omdelt en Beregning fra Skibsregistreringen, som viser et ganske mærkeligt lille Resultat, nemlig at der i Aaret 1893 ikke har været mere end 17 Tab af Menneskeliv ved dansk Søfart. Hertil bemærkes nu, at skønt Søloven af 1892 udtrykkelig paalægger alle søfarende at give Indberetninger om de indtrufne Ulykkestilfælde, er det endnu ikke stet i tilstrækkelig omfattende Grad. Man mangler altsaa rimeligvis en Del og herpaa tyder ogsaa det overordentlig lave Tal. Det kan variere ganske betydelig fra Aar til andet, men selv om man gif ud fra, at det vilde blive 66 Dødsfald om Aaret og man fulgte den tykke Beregning og anslog Forsikringsværdien af Dødsfald til 2,000 vilde det ikke komme til at udgøre mere end 50 Dre pr. Ton. Med denne Oplysning havde man i Landstinget slaaet sig til No, idet man mente, at denne Byrde ikke var større end at man ganske rolig kunde paalægge Søfarten den. Jeg kan sige dertil, at et Dødsfald til Søs vistnok ikke kan beregnes til den samme Værdi som de fleste Dødsfald til Lands, thi det er jo givet, at en stor Del af de omkomne Sømand ere ugifte og forsvinde med det samme uden at efterlade sig nogen Forsørgelsespligt for efterladte. I dette Tilfælde vil altsaa Byrden blive noget lavere. Naar, det er ikke desto mindre